

Van Harlan Coben verschenen eveneens:

Vals spel
Tegenwerking
Vermist
Ontwricht
Schijnbeweging (voorheen *Foute boel*)
Schaduwleven (voorheen *Klein detail*)
Laatste kans (voorheen *Oud zeer*)
Niemand vertellen
Spoorloos
Geen tweede kans
Momentopname
De onschuldigen
Eens beloofd
Geleende tijd
Houvast
Verloren
Verzoeking
Levenslijn
Blijf dichtbij
Schuilplaats (jeugdthriller)
Zes jaar
Nu of nooit (jeugdthriller)

Harlan Coben

Niemand vertellen

Rainbow® wordt uitgegeven door
Uitgeverij Rainbow bv, Amsterdam

www.rainbow.nl

Een uitgave in samenwerking met
Uitgeverij Meulenhoff | Boekerij, Amsterdam

www.boekerij.nl

Oorspronkelijk titel: *Tell No One* (Delacorte Press)
Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB
© 2001 Harlan Coben
© 2002 Nederlandse vertaling De Boekerij bv, Amsterdam
Vertaling: Sabine Mutsaers
Omslagontwerp: b'IJ Barbara
Foto omslag: Kovnir Andrii
Druk: Ten Brink, Meppel
Uitgave in Rainbow augustus 2013
Alle rechten voorbehouden

ISBN 978 90 417 0961 5 NUR 332

Ter nagedachtenis aan mijn nichtje

Gabi Coben

1997-2000

Onze fantastische kleine Myszka...

Klein zei: 'Maar als we er later niet meer zijn, als we dood zijn, hou je dan nog steeds van me? Duurt de liefde voort?'

Groot drukte Klein stevig tegen zich aan terwijl ze samen naar de nacht keken, naar de maan in het donker en de sterren die fel schitterden. 'Klein, kijk maar naar de sterren, hoe ze glimmen en gloeien, terwijl sommige ervan al een hele tijd geleden gestorven zijn. Toch schitteren ze nog in de avondlucht, Klein, want de liefde dooft nooit, net als het licht van de sterren...'

- Debi Gliori

No Matter What (Bloomsbury Publishing)

DANKWOORD

Goed. Voordat we beginnen, wil ik de band aan u voorstellen:

- Beth de Guzman, redactrice *extraordinaire*, evenals Susan Corcoran, Sharon Lulek, Nita Taublib, Irwyn Applebaum en de rest van de krachten waarop Bantam Dell drijft
- Lisa Erbach Vance en Aaron Priest, mijn literair agenten
- Dokter Anne Armstrong-Coben, Gene Riehl, Jeffrey Bedford, Gwendolen Gross, Jon Wood, Linda Fairstein, Maggie Griffin en Nils Lofgren voor hun inzicht en aanmoediging
- En Joel Gotler, die me flink heeft aangespoord en geïnspireerd

De wind had geheimzinnig gefluister moeten meevoeren. Of misschien een koude rilling tot op het bot. Er had íéts moeten zijn. Een etherisch lied dat alleen Elizabeth en ik konden horen. Spanning in de lucht. Een of ander typisch voor-teken. Er is tegenspoed die je bijna verwacht in het leven – wat er met mijn ouders is gebeurd, bijvoorbeeld – en er zijn andere donkere momenten, onverwacht heftige momenten waardoor alles verandert. Je had mijn leven vóór de tragedie en je hebt mijn leven van nu. Tussen die twee bestaan pijnlijk weinig overeenkomsten.

Elizabeth was stil tijdens ons jaarlijkse ritje, maar dat was niet ongebruikelijk. Zelfs als jong meisje had ze al onvoorspelbare melancholische trekjes gehad. Dan werd ze stil en verzonk ze in diep gepeins of een depressie, ik wist nooit welke van de twee. Dat geheimzinnige hoorde er nu eenmaal bij, nam ik aan, maar ik voelde voor het eerst de kloof tussen ons. Onze relatie had zoveel doorstaan; ik vroeg me af of ze de waarheid zou doorstaan. Of de onuitgesproken leugens.

De airco van de auto zoemde op volle toeren. Het was warm, plakkerig weer. Een klassieke augustusdag. We staken de Delaware Water Gap over bij de Milford-brug en werden door een vriendelijke tolbeambte verwelkomd in Pennsylvania. Een kilometer of vijftien verderop zag ik het stenen bord: Lake Charmaine – privé-terrein. Ik reed de zandweg op.

De banden wierpen stofwolken op als een kudde Arabische volbloeden. Elizabeth zette de autoradio uit. Ik kon uit mijn ooghoek zien dat ze aandachtig naar me zat te kijken. Toen ik me afvroeg wat ze zag, maakte mijn hart een sprongetje. Rechts van ons knabelden twee herten aan een paar blaadjes. Ze stopten even, keken naar ons, zagen dat we geen kwaad in de zin hadden en knabelden verder. Ik reed door tot het meer voor ons opdook. De zon voerde nu een doodsstrijd en kleurde de lucht kronkelend paars met oranje. De boomtoppen leken in brand te staan.

‘Het is toch niet te geloven dat we dit nog steeds doen,’ zei ik.

‘Je bent er zelf mee begonnen.’

‘Ja, toen ik twaalf was.’

Elizabeth liet een lachje toe. Ze glimlachte niet veel, maar als ze het deed, ging het páng, rechtstreeks naar mijn hart.

‘Het is romantisch,’ drong ze aan.

‘Het is idioot.’

‘Ik hou van romantische dingen.’

‘Je houdt van idiote dingen.’

‘Maar dit ritje draait altijd uit op seks.’

‘Ja, ik ben Mister Romantiek in hoogsteigen persoon,’ zei ik.

Ze pakte lachend mijn hand. ‘Kom op, Mister Romantiek, het wordt al donker.’

Lake Charmaine. Die naam had mijn opa verzonnen, tot grote ergernis van mijn oma. Zij had gewild dat het meer naar haar genoemd werd. Ze heette Bertha. Lake Bertha, daar wilde mijn grootvader niets van weten. Twee punten voor opa.

Ruim vijftig jaar geleden werden er aan Lake Charmaine zomerkampen gehouden voor rijke kinderen. Toen de eigenaar stierf, had mijn opa het hele meer en de grond eromheen voor een prikje kunnen kopen. Hij had de directiewoning opgeknapt en vrijwel alle huisjes aan het meer afgebroken. Maar verderop in de bossen, waar niemand meer kwam, stonden de slaapzalen van de kinderen nog altijd weg te rotten. Mijn zus Linda en ik struinden er vaak rond. We zochten tussen de vervallen resten naar oude schatten, speelden verstoppertje en daagden onszelf uit om op zoek te gaan naar de enge Boeman van wie we zeker wisten dat die toekeek en ons opwachtte. Elizabeth ging zelden mee. Ze wist graag precies waar alles was. Verstoppertje vond ze eng.

Toen we uitstapten, hoorde ik de geesten. Het waren er een heleboel, te veel, en ze dansten om me heen en vochten om mijn aandacht. De geest van mijn vader won. Het meer was zo kalm dat

je vanzelf je adem inhield, maar ik zou gezworen hebben dat ik nog altijd de vreugdekreet hoorde van pa die een bommetje maakte vanaf de steiger, zijn knieën opgetrokken tegen zijn borst en zijn glimlach enigszins dwaas op het moment dat het opspattende water als een vloedgolf in het gezicht van zijn enige zoon terecht kwam. Mijn vader landde het liefst naast het vlot waarop mijn moeder lag te zonnen. Dan voer ze tegen hem uit, maar ze kon haar lachen niet houden.

Ik knipperde met mijn ogen en de beelden verdwenen. Maar ik wist nog precies hoe het gelach, de kreet en het gespetter golfjes zouden maken en zouden weerkaatsen op ons stille meer en ik vroeg me af of zulke golfjes en echo's wel ooit helemaal wegsterven, of misschien ergens in het bos de vreugdekreten van mijn vader nog steeds zachtjes tussen de bomen dansten. Een gekke gedachte, maar ja.

Herinneringen zijn namelijk pijnlijk. Goede herinneringen helemaal.

‘Gaaf het wel, Beck?’ vroeg Elizabeth.

Ik keek haar aan. ‘Dit draait toch uit op seks?’

‘Viezerik.’

Ze liep het pad op, met geheven hoofd en een kaarsrechte rug. Ik keek even naar haar en dacht aan de eerste keer dat ik haar zo had zien lopen. Ik was toen zeven jaar en racete met mijn fietsje – met langwerpige zadel en een Batman-sticker – Goodhart Road af. Het was een steile weg waar het altijd waaide, ideaal voor de kieskeurige Stingray-rijder. Ik reed met losse handen naar beneden en voelde me zo cool en hip als een zevenjarige zich maar kon voelen. De wind blies mijn haar naar achteren en bezorgde me trappende ogen. Ik zag een verhuishwagen staan voor het huis waar de familie Ruskins had gewoond, draaide me om en – de eerste pang – daar liep ze, mijn Elizabeth, met die titanium ruggengraat, toen al zo beheerst en zelfverzekerd, zelfs als meisje van zeven, met vlechtjes, een vriendschapsarmbandje en te veel sproetjes.

Twee weken later leerden we elkaar kennen in de klas van juf-frouw Sobel, en vanaf dat moment – ga alsjeblieft niet kokhalzen – waren we zielsverwanten. Volwassenen vonden onze relatie schattig maar ook ongezond; onze band als twee onafscheidelijke wildebrassen ging over in kalverliefde, puberaanbidding en hormonale tienerverkering. Iedereen wachtte tot we uit elkaar zouden groeien. Zelfs wij. We waren allebei pienter, vooral Elizabeth, en we bleven rationeel ondanks onze irrationele liefde. We wisten hoe klein onze kans was.

Maar hier waren we dan, vijftwintig inmiddels, zeven maanden getrouwd en terug op de plek waar we elkaar op twaalfjarige leeftijd voor het eerst echt gekust hadden.

Misselijkmakend, ik weet het.

We duwden takken opzij en ploeterden voort in de zware, vochtige lucht. De lijmachtige geur van pijnbomen omringde ons. We baanden ons een weg door het hoge gras. Achter ons vlogen muggen en andere insecten zoemend op. De bomen wierpen lange schaduwen die je kon interpreteren zoals je zelf wilde, net als wolken of de inktvlekken van Rorschach.

We liepen het pad af en struinden door het dichtere struikgewas. Elizabeth ging voorop. Ik volgde op twee passen afstand; bijna een symbolisch gebaar, nu ik erover nadenk. Ik heb altijd geloofd dat niets ons uit elkaar kon drijven – dat had ons verleden toch wel bewezen? – maar nu voelde ik sterker dan ooit hoe het schuldgevoel haar bij me vandaan duwde.

Mijn schuldgevoel.

Voor me sloeg Elizabeth rechtsaf bij de grote, semi-fallische steen en daar, aan de rechterkant, stond onze boom. En jawel, onze initialen waren in de stam gekerfd:

E.P.

+

D.B.

Inderdaad, met een hart eromheen. Onder het hart stonden twaalf streepjes, eentje voor ieder jaar na die eerste kus. Ik wilde net lachend zeggen dat we wel erg klef waren, toen ik Elizabeths gezicht zag. De sproetjes die inmiddels verdwenen of donkerder geworden waren, haar scheef gehouden kin, die lange, elegante hals, de ernstige groene ogen en de donkere vlecht die als een dik touw over haar rug liep. Ik hield me in. Bijna had ik het haar daar ter plekke verteld, maar iets hield me tegen.

‘Ik hou van je,’ zei ik.

‘Je krijgt je seks toch wel, hoor.’

‘O.’

‘Ik ook van jou.’

‘Oké, oké,’ gaf ik me zogenaamd gewonnen. ‘Jij krijgt ook een beurt.’

Ze glimlachte, maar ik zag een aarzeling. Ik nam haar in mijn armen. Toen ze twaalf was en we eindelijk genoeg moed verzameld

hadden om te vrijen, had ze heerlijk naar pas gewassen haar en aardbeiensnoepjes geroken. Natuurlijk was ik overmand geweest door het nieuwe ervan, door de spanning van mijn verkenningstocht. Vandaag rook ze naar siringen en kaneel. De kus verspreidde zich als een warm licht vanuit de kern van mijn hart. Toen onze tongen elkaar vonden, voelde ik nog steeds een schokje door mijn lijf gaan. Elizabeth maakte zich van me los, ademloos.

‘Wil jij het doen?’ vroeg ze.

Ze gaf me het mes en ik kerfde het dertiende streepje in de boom. Dertien. Achteraf gezien was dat misschien een voorteken.

Het was donker toen we terugkwamen bij het meer. De bleke maan brak door het zwart als een eenzaam baken. Er waren geen geluiden die nacht, zelfs geen krekels. Elizabeth en ik kleedden ons snel uit. Ik bekeek haar in het maanlicht en kreeg een brok in mijn keel. Ze dook als eerste het water in, bijna zonder te spetteren. Ik volgde haar onhandig. Het meer was verrassend warm. Elizabeth zwom met mooie, gelijkmatige slagen en doorkliefde het water alsof het een weg voor haar vrijmaakte. Ik ging met veel gespat achter haar aan. Onze geluiden kaatsten als stuitende steentjes over het wateroppervlak. Ze draaide zich om tot ze in mijn armen beland was. Haar huid was warm en nat. Heerlijk. We hielden elkaar stevig vast. Toen ze haar borsten tegen me aan drukte, voelde ik haar hartslag en ademhaling. De geluiden van het leven. We zoenden elkaar en ik liet mijn hand naar die verrukkelijke welving van haar onderrug glijden.

Na afloop – toen alles weer voelde alsof het zo moest zijn – plofte ik hijgend op een vlot, wijdbeens, met mijn voeten in het water.

Elizabeth fronste haar voorhoofd. ‘Je valt toch niet in slaap, hè?’

‘Snurk.’

‘Een echte vent.’

Ik leunde achterover met mijn handen in mijn nek. Er gleed een wolk voor de maan, waardoor de blauwe nacht vaalgrijs werd. Er stond geen zuchtje wind. Ik hoorde Elizabeth het water uit gaan en de steiger op lopen. Mijn ogen moesten aan het donker wennen en ik kon haar naakte silhouet maar amper onderscheiden. Ze was gewoonweg adembenemend. Ik keek toe hoe ze vooroverboog om het water uit haar haar te wringen. Toen kromde ze haar rug en wierp ze haar hoofd naar achteren.

Mijn vlot dreef verder van de kant. Ik probeerde te ontrafelen wat er met me was gebeurd, maar ik begreep het zelf niet eens hele-

maal. Het vlot dreef verder en Elizabeth verdween uit het zicht. Toen ze steeds meer vervaagde in het donker, nam ik een besluit. Ik zou het haar vertellen. Ik zou haar alles vertellen.

Ik knikte en deed mijn ogen dicht. Er was een last van me af gevallen. Ik luisterde hoe het water tegen het vlot kabbelde.

Toen hoorde ik een autoportier opengaan.

Ik ging rechtop zitten.

‘Elizabeth?’

Pure stilte, op mijn eigen ademhaling na.

Ik zocht naar haar silhouet. Het duurde even, maar toen zag ik het. Of ik dacht het te zien. Ik weet het niet meer zo zeker, en misschien doet het er ook niet toe. Elizabeth stond in ieder geval doodstil, misschien met haar gezicht naar mij toe.

Het kan zijn dat ik even met mijn ogen geknipperd heb – ook dat weet ik niet zeker – en toen ik nogmaals keek, was Elizabeth weg.

Mijn hart bonsde in mijn keel. ‘Elizabeth!’

Geen antwoord.

Ik raakte in paniek. Ik viel van het vlot en zwom naar de steiger. Maar mijn slagen waren luidruchtig, gekmakend luidruchtig in mijn eigen oren. Ik kon niet horen wat er gebeurde, áls er al wat gebeurde. Ik stopte.

‘Elizabeth!’

Een hele tijd was er niets te horen. De wolk verduisterde de maan nog steeds. Misschien was ze in de auto gaan zitten. Misschien had ze er iets uit gepakt. Ik deed mijn mond open om nog een keer haar naam te roepen.

Op dat moment hoorde ik haar gillen.

Ik trok mijn hoofd in en begon te zwemmen, heel hard, met pompende armen en woest schoppende benen. Ik was nog zo ver van de steiger. Ik probeerde te kijken terwijl ik zwom, maar het was te donker. De maan gaf niet meer dan wat smalle straaltjes bleek licht en maakte niets zichtbaar.

Ik hoorde een schrapend geluid, alsof er iets versleept werd.

Voor me zag ik de steiger. Hooguit zes meter nog. Ik ging harder zwemmen. Mijn longen brandden. Ik kreeg water binnen en tastte met gestrekte armen in het duister tot ik het trapje gevonden had. Ik greep het beet, hees mezelf omhoog en klauterde het water uit. De steiger was nog nat van Elizabeth. Ik keek naar het huisje. Te donker, ik zag niets.

‘Elizabeth!’

Ik kreeg een klap in mijn maag met een honkbalknuppel of iets soortgelijks. Mijn ogen puilden uit en ik klapte dubbel van de pijn. Geen lucht. Nog een klap, deze keer op mijn hoofd. Ik hoorde iets kraken in mijn schedel en het voelde alsof iemand een spijker in mijn slaap had geslagen. Mijn benen begaven het en ik zakte op mijn knieën. Totaal gedesoriënteerd probeerde ik mijn hoofd te bedekken met mijn handen. De volgende klap – de laatste – raakte me vol in mijn gezicht.

Ik viel achterover, terug het meer in. Mijn ogen gingen dicht. Ik hoorde Elizabeth nog een keer gillen – deze keer riep ze mijn naam – maar het geluid stierf gorgelend weg toen ik onder water verdween.

Acht jaar later

Weer een meisje dat op het punt stond mijn hart te breken.

Ze had bruine ogen, kroeshaar en een brede glimlach. En ze droeg een beugel, was veertien jaar en...

'Ben je zwanger?' vroeg ik.

'Ja, dokter Beck.'

Het lukte me om mijn ogen niet dicht te doen. Dit was niet de eerste keer dat ik een zwangere tiener zag. Niet eens de eerste keer vandaag. Ik werk als kinderarts in deze kliniek in Washington Heights sinds ik vijf jaar geleden ben afgestudeerd aan het nabijgelegen Columbia-Presbyterian Medical Center. Onze ziekenfondspatiënten (lees: arme patiënten) kunnen in de kliniek terecht voor verloskunde, interne geneeskunde en uiteraard kindergeneeskunde. Veel mensen denken daardoor dat ik een weekhartige wereldverbeteraar ben, maar dat is niet zo. Ik vind het leuk om kinderarts te zijn, maar liever niet in een buitenwijk, tussen de voorleesmoeders en gemanicuurde vaders en, nou ja, mensen zoals ik.

'Wat ben je nu van plan?' vroeg ik.

'Terrell en ik zijn heel gelukkig samen, dokter Beck.'

'Hoe oud is Terrell?'

'Zestien.'

Ze keek me met een blijde glimlach aan. Het lukte me nogmaals om mijn ogen niet dicht te doen.

Wat me telkens weer verbaast – altijd – is dat de meeste van deze zwangerschappen geen ongelukjes zijn. Deze kinderen willen graag kinderen. Het is onbegrijpelijk. Ze praten over voorbehoedsmiddelen en onthouding en dat is allemaal leuk en aardig, maar de werkelijkheid is dat hun coole vrienden die kinderen hebben ontzettend veel aandacht krijgen, dus hé, Terrell, waarom wij niet?

‘Hij houdt van me,’ zei deze veertienjarige tegen me.

‘Weet je moeder het al?’

‘Nog niet.’ Ze keek me ongemaakt aan, en even leek ze bijna op het veertienjarige kind dat ze was. ‘Ik had gehoopt dat u het samen met mij wilde vertellen.’

Ik knikte. ‘Dat is goed.’

Ik heb geleerd geen oordeel te vellen. Ik luister en leef mee. Tijdens mijn opleiding stak ik vaak een preek af. Ik keek op mijn patiënten neer en vertelde ze hoe zelfvernietigend hun gedrag was. Maar op een koude ochtend in Manhattan keek een lusteloos meisje van zeventien, dat zwanger was van haar derde kind van de derde vader, me aan en sprak de onbetwistbare waarheid: ‘U weet niets van mijn leven.’

Dat heeft me de mond gesnoerd. Ik luister voortaan. Ik speel niet langer de Aardige Blanke Meneer, en ik ben er een betere arts door geworden. Ik zal dit meisje van veertien en haar baby de best mogelijke zorg geven. Ik hou haar niet voor dat Terrell niet bij haar zal blijven, dat ze haar eigen toekomst verpest heeft en dat ze, als het haar net zo vergaat als de meeste patiëntes hier, vóór haar twintigste nog minstens twee keer hetzelfde zal meemaken, met andere mannen.

Als je daar te lang over nadenkt, word je gek.

We praatten nog even – of eigenlijk praatte zij en luisterde ik. De onderzoeksruimte, die tevens dienstdeed als spreekkamer, had de omvang van een gevangenis (niet dat ik daar ervaring mee heb) en was institutioneel groen geschilderd, zoals de toiletten op een basisschool. Op de binnenkant van de deur hing een ogen-testkaart, zo eentje waarbij je moet aangeven welke kant de pootjes van de E op wijzen. Aan de ene muur hingen vergeelde Disney-plaatjes en aan de andere een enorme poster met daarop een voedselpiramide. Mijn veertienjarige patiënte ging op de onderzoektafel zitten, waarop we voor ieder kind een nieuw stuk papier

legden. Om de een of andere reden deed het uitgerolde papier me altijd denken aan de manier waarop ze bij de Carnegie Deli de sandwiches inpakten.

De verwarming stond verschrikkelijk hoog, maar dat moest wel in een ruimte waar de patiëntjes zich voortdurend moesten uitkleden. Ik droeg mijn gebruikelijke werkkleding: een spijkerbroek, gemakkelijke schoenen, een button-downoverhemd en een felle 'Save the Children'-stropdas die overduidelijk uit 1994 stamde. Geen witte jas. Volgens mij schrikt dat kinderen af.

Mijn veertienjarige – nee, ik kan maar niet ophouden over haar leeftijd – was een lieve meid. Het gekke is dat ze dat allemaal zijn. Ik verwees haar door naar een verloskundige die ik graag mocht en ging toen met haar moeder praten. Niks nieuws of verrassends. Zoals ik al zei: ik doe dit vrijwel dagelijks. Het afscheid was warm. Haar moeder keek over haar schouder en we wisselden een blik. Er komen iedere dag ongeveer vijftientwintig vrouwen bij me met hun kinderen, en aan het eind van de week kan ik de getrouwde moeders op één hand tellen.

Ik heb het al gezegd, ik vel geen oordeel. Maar ik observeer wel.

Toen ze weg waren, krabbelde ik mijn aantekeningen in het dossier van het meisje en bladerde een paar bladzijden terug. Ik volgde haar al sinds mijn opleiding, dus ze kwam al vanaf haar achtste bij me. Ik keek naar haar groeicurve. Ik kon me nog herinneren hoe ze er als achtjarige uitgezien had. Ze was niet veel veranderd. Toen deed ik eindelijk mijn ogen dicht en wreef over mijn oogleden.

Homer Simpson onderbrak me met zijn geroep. 'De post! Er is post! Ooo!'

Ik deed mijn ogen open en keek naar de monitor. Het was Homer uit de tv-serie *The Simpsons*. Iemand had het geijkte *You've got mail* vervangen door zijn stem. Ik vond het leuk. Heel leuk.

Ik wilde net mijn e-mail bekijken toen het snerpande geluid van de intercom mijn hand tegenhield. Wanda, een van de receptionistes, zei: 'Uw, eh, uw... Shauna is aan de telefoon.'

Ik begreep de verwarring. Ik bedankte haar en drukte op het knipperende knopje. 'Hallo, lieverd.'

'Laat maar,' zei ze. 'Ik ben hier.'

Shauna verbrak de verbinding van haar mobiele telefoon. Ik stond op en liep de gang op, waar ik haar nog net zag binnenkomen. Shauna kwam altijd binnen alsof de ruimte haar onwaardig was. Ze was fotomodel voor grote maten, een van de weinigen die